

1756**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia 13 grudnia 2007 r.

w sprawie udzielania pomocy pracodawcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne oraz osobom niepełnosprawnym wykonującym działalność gospodarczą i rolniczą

Na podstawie art. 26c¹ ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki udzielania pomocy określonej w art. 25a ust. 2—5 oraz art. 26a ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zwanej dalej „ustawą”, pracodawcom wykonującym działalność gospodarczą, w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, zwanym dalej „pracodawcami”, oraz osobom niepełnosprawnym wykonującym działalność gospodarczą lub niepełnosprawnym rolnikom albo rolnikom zobowiązanym do opłacania składek za niepełnosprawnego domownika.

§ 2. Pomoc, o której mowa w art. 25a ust. 2—4 oraz art. 26a ust. 2 i 3 ustawy, jest udzielana jako pomoc na zatrudnienie, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz. Urz. UE L 337 z 13.12.2002, str. 3, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 4, str. 273, z późn. zm.).

§ 3. 1. Pomoc, o której mowa w art. 25a ust. 2—4 oraz art. 26a ust. 2 i 3 ustawy, jest przekazywana na rekompensatę podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych pod warunkiem:

- 1) ponoszenia przez pracodawcę podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych, będących kosztami dodatkowymi w stosunku do

tych, które pracodawca poniósłby w przypadku zatrudnienia osób niebędących osobami niepełnosprawnymi;

- 2) zobowiązania się przez pracodawcę do:

- a) przekazywania organowi udzielającemu pomocy informacji o wysokości i rodzaju podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o których mowa w pkt 1, poniesionych przez pracodawcę w okresie sprawozdawczym,
- b) rozliczenia kwoty przekazanej pomocy oraz zwrotu nienależnie pobranej kwoty pomocy, w terminie do dnia 15 lutego roku następującego po roku sprawozdawczym,
- c) przechowywania przez okres 10 lat dokumentacji pozwalającej na sprawdzenie zgodności przyznanej pomocy z przepisami rozporządzenia.

2. Pomoc, o której mowa w art. 25a ust. 2—4 oraz art. 26a ust. 2 i 3 ustawy, może być udzielana:

- 1) łącznie z każdą pomocą przeznaczoną na zatrudnienie osób niepełnosprawnych, pod warunkiem że łącznie nie przekroczy kwoty kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w okresie, na który osoba lub osoby niepełnosprawne są zatrudnione;
- 2) łącznie z pomocą na zatrudnienie oraz inną pomocą w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jak i z innym wsparciem ze środków Wspólnoty Europejskiej, w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, pod warunkiem że łącznie nie przekroczy ona 100 % kosztów płacy, w okresie, na jaki osoby niepełnosprawne zostały zatrudnione.

3. Maksymalna miesięczna kwota pomocy wynosi:

- 1) 130 % najniższego wynagrodzenia — w przypadku osoby zaliczonej do znacznego stopnia niepełnosprawności,
- 2) 110 % najniższego wynagrodzenia — w przypadku osoby zaliczonej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności,
- 3) 50 % najniższego wynagrodzenia — w przypadku osoby zaliczonej do lekkiego stopnia niepełnosprawności

— a także 100 % kwoty odpowiadającej składkom na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 25a ust. 3 ustawy.

¹⁾ Minister Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — zabezpieczenie społeczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 216, poz. 1598).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1082, z 1998 r. Nr 99, poz. 628, Nr 106, poz. 668, Nr 137, poz. 887, Nr 156, poz. 1019 i Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 49, poz. 486, Nr 90, poz. 1001, Nr 95, poz. 1101 i Nr 111, poz. 1280, z 2000 r. Nr 48, poz. 550 i Nr 119, poz. 1249, z 2001 r. Nr 39, poz. 459, Nr 100, poz. 1080, Nr 125, poz. 1368, Nr 129, poz. 1444 i Nr 154, poz. 1792 i 1800, z 2002 r. Nr 169, poz. 1387, Nr 200, poz. 1679 i 1683 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 90, poz. 844, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2262, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 44, poz. 422, Nr 132, poz. 1110, Nr 163, poz. 1362, Nr 164, poz. 1366 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 63, poz. 440, Nr 94, poz. 651 i Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 144, Nr 115, poz. 791 i Nr 181, poz. 1288.

4. W przypadku osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub epilepsję, oraz niewidomych, zatrudnionych u pracodawców, o których mowa w art. 26a ust. 3 ustawy, maksymalną kwotę pomocy, o której mowa w ust. 3 pkt 1—3, zwiększa się o 75 % najniższego wynagrodzenia.

5. Pomoc, o której mowa w art. 25a ust. 2—4 lub art. 26a ust. 2 i 3 ustawy:

- 1) której wartość przekracza 15 mln euro brutto dla jednego pracodawcy w okresie kolejnych 3 lat,
- 2) udzielana w sektorze górnictwa lub budownictwa okrętowego

— podlega notyfikacji jako pomoc indywidualna i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

§ 4. 1. Przez podwyższone koszty zatrudniania osób niepełnosprawnych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, rozumie się:

- 1) obciążenia wynikające z niższej produktywności osób niepełnosprawnych w zakresie:
 - a) zwiększonego czasu wykonywania czynności pracy przez zatrudnione osoby niepełnosprawne,
 - b) zwiększonego zużycia materiałów i surowców,
 - c) zwiększonej absencji chorobowej,
 - d) korzystania przez osobę niepełnosprawną z:
 - dodatkowego urlopu wypoczynkowego i skróconego czasu pracy,
 - 15-minutowej przerwy w pracy na gimnastykę usprawniającą lub wypoczynek,
 - zwolnienia od pracy w celu wykonania badań specjalistycznych, zabiegów leczniczych lub usprawniających, a także w celu uzyskania zaopatrzenia ortopedycznego lub jego naprawy, jeżeli czynności te nie mogą być wykonane poza godzinami pracy,
 - zwolnienia od pracy w celu uczestniczenia w turnusie rehabilitacyjnym;
- 2) koszty zatrudniania pracowników dotyczące czasu przeznaczanego wyłącznie na pomoc w pracy pracownikowi niepełnosprawnemu;
- 3) koszty adaptacji pomieszczeń;
- 4) koszty adaptacji lub nabycia urządzeń przeznaczonych do użytku osób niepełnosprawnych.

2. W przypadku pracodawcy prowadzącego zakład pracy chronionej, zatrudniającego co najmniej 50 % pracowników zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz pracowników psychicznie chorych, z epilepsją i z upośledzeniem umysłowym zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności, przez podwyższone koszty zatrudniania osób niepełnosprawnych rozumie się dodatkowo koszty:

- 1) budowy, instalacji lub rozbudowy danego zakładu,
 - 2) administracyjne,
 - 3) transportowe
- które wynikają z zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

3. Koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, pracodawca wylicza w odniesieniu do pracownika niepełnosprawnego, a koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 2—4 i ust. 2, pracodawca wylicza w odniesieniu do pracownika niepełnosprawnego lub pracowników niepełnosprawnych, których dotyczą te koszty.

4. Kwotę podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych pracodawca wylicza jako sumę:

- 1) obciążeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, obliczonych jako wyrażona w procentach różnica między obowiązującą w zakładzie pracy ustaloną dla pracownika niebędącego osobą niepełnosprawną minimalną wydajnością dla danej czynności lub zespołu czynności w określonej jednostce czasu a rzeczywistą wydajnością zatrudnionej osoby niepełnosprawnej wykonującej tę czynność lub te czynności w tej samej jednostce czasu;
- 2) obciążeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, obliczonych jako wyrażona w procentach różnica między obowiązującym w zakładzie pracy maksymalnym zużyciem surowców lub materiałów dla wykonania określonej czynności lub zespołu czynności a rzeczywistym zużyciem surowców lub materiałów przez zatrudnione osoby niepełnosprawne wykonujące tę czynność lub zespół czynności;
- 3) obciążeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c, obliczonych jako wyrażona w procentach różnica między średnią absencją chorobową pracowników niepełnosprawnych a średnią absencją chorobową pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi — w tym samym okresie sprawozdawczym;
- 4) obciążeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d tiret pierwsze, obliczonych na podstawie liczby nieprzepracowanych dni w okresie sprawozdawczym proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy zatrudnionych osób zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;
- 5) obciążeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d tiret drugie i trzecie, obliczonych jako ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy;
- 6) obciążeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d tiret czwarte, obliczonych na podstawie liczby nieprzepracowanych dni w okresie sprawozdawczym proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy zatrudnionych osób niepełnosprawnych;
- 7) kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 2, stanowiących koszty zatrudnienia pracowników dotyczące czasu przeznaczanego wyłącznie na pomoc w pracy pracownikowi lub pracownikom niepełnosprawnym;

- 8) kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 3, obliczonych jako różnica między poniesionymi kosztami adaptacji pomieszczeń stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności zatrudnionych pracowników a kosztami adaptacji pomieszczeń, które byłyby poniesione w przypadku pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi;
- 9) kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 4, obliczonych jako różnica między poniesionymi kosztami adaptacji lub nabycia urządzeń dla potrzeb pracowników niepełnosprawnych a kosztami adaptacji lub nabycia urządzeń dla pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi;
- 10) kosztów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, obliczonych jako różnica między kosztami poniesionymi w związku z zatrudnianiem osób niepełnosprawnych a kosztami, które byłyby poniesione w przypadku, gdyby takie osoby nie były zatrudniane;
- 11) kosztów, o których mowa w ust. 2 pkt 3, stanowiących koszty dowożenia lub dojazdu pracowników niepełnosprawnych.

§ 5. 1. Pracodawca nie wylicza podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych na podstawie § 4 ust. 4, jeżeli ubiegając się o pomoc, złoży oświadczenie o wyliczaniu podwyższonych kosztów zatrudnienia danego pracownika niepełnosprawnego w oparciu o maksymalne kwoty ryczałtowo ustalonych podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

2. Maksymalna miesięczna kwota ryczałtowo ustalonych podwyższonych kosztów zatrudniania osób niepełnosprawnych, zwanych dalej „ryczałtem”, dla pracodawców, o których mowa w art. 26a ust. 3 ustawy, wynosi:

- 1) 90 % najniższego wynagrodzenia — w odniesieniu do osoby zaliczonej do znacznego stopnia niepełnosprawności,
- 2) 70 % najniższego wynagrodzenia — w odniesieniu do osoby zaliczonej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności,
- 3) 40 % najniższego wynagrodzenia — w odniesieniu do osoby zaliczonej do lekkiego stopnia niepełnosprawności

— a także 100 % kwoty odpowiadającej składce na ubezpieczenia społeczne, o której mowa w art. 25a ust. 3 ustawy.

3. W przypadku osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub epilepsję, oraz niewidomych, zatrudnionych u pracodawców, o których mowa w art. 26a ust. 3 ustawy, maksymalna kwota pomocy, o której mowa w ust. 2 pkt 1—3, ulega zwiększeniu o 55 % najniższego wynagrodzenia.

4. Dla pracodawców, o których mowa w art. 26a ust. 2 ustawy, ryczałt wynosi:

- 1) 70 % kwoty ustalonej na podstawie ust. 2 pkt 1—3,
- 2) 90 % kwoty ustalonej na podstawie ust. 2 pkt 1—3, w odniesieniu do osób, u których stwierdzono upośledzenie umysłowe, chorobę psychiczną lub epilepsję, oraz do osób niewidomych

— a także 100 % kwot odpowiadających składkom na ubezpieczenia społeczne, o których mowa odpowiednio w art. 25a ust. 2 albo 4 ustawy.

5. Kwoty, o których mowa w ust. 2 pkt 1—3, ustala się proporcjonalnie do miesięcznego wymiaru czasu pracy osoby niepełnosprawnej.

6. Pomoc, o której mowa w art. 26a ust. 2 i 3 ustawy, nie może być przekazywana pracodawcy w wysokości przekraczającej kwoty ustalone odpowiednio na podstawie ust. 2 pkt 1—3 oraz ust. 3 albo ust. 4 pkt 1 i 2, jeśli w odniesieniu do tego pracownika zostało złożone oświadczenie o wyliczaniu podwyższonych kosztów zatrudnienia w oparciu o ryczałt.

§ 6. Kwota pomocy udzielonej pracodawcy na podstawie art. 25a ust. 2—4 lub art. 26a ust. 2 i 3 ustawy, w odniesieniu do danego pracownika niepełnosprawnego, nie może przekroczyć 100 % kosztów płacy tego pracownika.

§ 7. 1. Pomoc, o której mowa w art. 25a ust. 5 pkt 1 ustawy, jest udzielana jako pomoc *de minimis*, zgodnie z:

- 1) rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str. 5) w przypadku osób niepełnosprawnych wykonujących działalność gospodarczą;
- 2) rozporządzeniem Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 (Dz. Urz. UE L 193 z 25.07.2007, str. 6) w odniesieniu do osób niepełnosprawnych wykonujących działalność gospodarczą w sektorze rybołówstwa.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie może zostać udzielona, jeżeli wartość tej pomocy brutto łącznie z wartością innej pomocy *de minimis*, otrzymanej w okresie obejmującym bieżący rok kalendarzowy i poprzedzające go dwa lata kalendarzowe, spowodowałaby przekroczenie maksymalnej kwoty pomocy:

- 1) stanowiącej równowartość 200 tys. euro w przypadku osoby niepełnosprawnej wykonującej działalność gospodarczą;
- 2) stanowiącej równowartość 100 tys. euro w przypadku osoby niepełnosprawnej wykonującej działalność gospodarczą w sektorze transportu drogowego.

3. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie może zostać udzielona, jeżeli wartość tej pomocy brutto łącznie z wartością innej pomocy *de minimis* dla sektora rybołówstwa, otrzymanej w ciągu trzech lat poprzedzających dzień złożenia wniosku, spowodowała by przekroczenie:

- 1) maksymalnej kwoty pomocy, stanowiącej równowartość 30 tys. euro;
- 2) skumulowanej kwoty pomocy dla rybołówstwa, określonej dla Polski, zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1860/2004.

§ 8. 1. Pomoc, o której mowa w art. 25a ust. 5 pkt 2 ustawy, jest udzielana jako pomoc *de minimis*:

- 1) w sektorze rolnictwa — zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rolnego (Dz. Urz. UE L 325 z 28.10.2004, str. 4, z późn. zm.) w przypadku niepełnosprawnych rolników oraz rolników zobowiązanych do opłacania składek za niepełnosprawnego domownika;
- 2) w sektorze rybołówstwa — zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 w przypadku niepełnosprawnych rolników oraz rolników zobowiązanych do opłacania składek za niepełnosprawnego domownika wykonujących działalność rolniczą w zakresie chowu, hodowli i połowu ryb oraz innych organizmów żyjących w powierzchniowych wodach śródlądowych, o których mowa w art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Dz. Urz. UE L 17 z 21.01.2000, str. 22, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 4, t. 4, str. 198, z późn. zm.).

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie może zostać udzielona, jeżeli wartość tej pomocy brutto, otrzymanej w ciągu trzech lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o udzielenie pomocy *de minimis* w rolnictwie, spowodowała by przekroczenie:

- 1) maksymalnej kwoty pomocy stanowiącej równowartość 3 tys. euro;
- 2) skumulowanej kwoty pomocy dla rolnictwa, określonej dla Polski, zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rolnego.

3. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie może zostać udzielona, jeżeli wartość tej pomocy brutto łącznie z wartością innej pomocy *de minimis* dla sektora rybołówstwa, otrzymanej w ciągu trzech lat poprzedzających dzień złożenia wniosku, spowodowała by przekroczenie:

- 1) maksymalnej kwoty pomocy, stanowiącej równowartość 30 tys. euro;
- 2) skumulowanej kwoty pomocy dla rybołówstwa, określonej dla Polski, zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1860/2004.

§ 9. 1. Do wniosku o udzielenie pomocy *de minimis*, o której mowa:

- 1) w § 7 ust. 1 pkt 1 — należy dołączyć zaświadczenia o pomocy *de minimis* otrzymane w okresie obejmującym bieżący rok kalendarzowy i poprzedzające go dwa lata kalendarzowe oraz informację o innej pomocy dotyczącej tych samych kosztów kwalifikowanych;
- 2) w § 7 ust. 1 pkt 2 lub w § 8 — należy dołączyć zaświadczenia o pomocy *de minimis* w rolnictwie lub w rybołówstwie, otrzymane w ciągu trzech lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o udzielenie pomocy *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, a w przypadku pomocy *de minimis* otrzymanej przed dniem 11 stycznia 2007 r. — informację o wielkości tej pomocy.

2. Za dołączone uznaje się:

- 1) zaświadczenia, które zostały wydane wnioskodawcy przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych lub zostały wcześniej przekazane przez wnioskodawcę temu Funduszowi,
- 2) informację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, przekazaną przez wnioskodawcę Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych

— w związku z prowadzonymi postępowaniami dotyczącymi udzielania pomocy *de minimis*.

§ 10. Rozporządzenie stosuje się do udzielania i rozliczania pomocy na rekompensatę podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych poniesionych przez pracodawcę począwszy od dnia 1 stycznia 2008 r.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.